

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret. Heuvellaan 11 Hilversum. Tel. 02950 - 10481

Opm. Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord.

Hilversum 10 juni 1963

Goeden avond vrienden.

Alvorens wij ons onderwerp van hedenavond beginnen, moet ik u er eerst weer op wijzen dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dat betekent dus dat u zelf na moet denken en wanneer bepaalde punten u nader interesseren of wanneer u het met iets niet eens bent, kunt u na de pauze hierover vragen stellen of opmerkingen maken.

DE ZON EN HAAR ZELFVERNIEUWING

(Fysieke processen en geestelijke achtergronden)

Om het onderwerp te rechtvaardigen, zal ik beginnen met iets over de zon zelf te vertellen.

Wanneer u de zon ziet als een gloedbal aan de hemel, dan realiseert u zich waarschijnlijk niet dat de zon net als de aarde een atmosfeer heeft. Die atmosfeer heeft een zeer hoge temperatuur, maar toch is die gloed eigenlijk maar een nevenverschijnsel van de eigenlijke zon. Want de zon is niet gasvormig maar vast. Zij heeft een eigen wenteling en een zeer dichte en vaste kern.

Een groot deel van de stoffen die voorkomen in de zon zijn, wat u zoudt noemen, splijtbaar materiaal. Deze stoffen zijn niet stabiel, dus niet evenwichtig.

De massa wordt sterk samengeperst, maar wanneer er nu in die atmosfeer een verdunning ontstaat, dan komt die massa traag vloeibaar naar buiten. Het kan zich dan uitzetten en er komt energie vrij, waardoor kleinste deeltjes zich afzetten.

Daar komt die straling in de ruimte uit voort. U heeft zeker wel gehoord van die alpha, gamma en bèta stralingen. Dat zijn kleine partikels die met grote snelheid door de ruimte gaan, die soms een bijzondere hardheid hebben.

Wanneer er nu een kleine uitbarsting op de zon is (die is er voortdurend) dan zal ook de materie van binnenuit zich trachten uit te zetten. Ze valt dus na, maar buiten koelt er weer iets van af. Nu is dat altijd nog een kwestie van een paar duizend graden die deze materie heeft, maar het is toch in verhouding tot de rest koud. Het zinkt terug op het oppervlak, vormt daar een laag met een zekere druk en sluit zo die uitbarstingen weer af.

Maar op den duur wordt die koudere materie a.h.w. steeds verder naar beneden gedrukt en komt anderzijds toch ook steeds op, tot zijzelf onder zodanige pressie staat dat de instabiele elementen weer werkzaam worden.

Op dat ogenblik wacht de massa weer om te exploderen.

Dan gaan we nu over naar punt twee. De zon heeft een zwaartekrachtveld. Dit is zo groot dat het zich uitstrekt tot buiten de planeten. Wanneer een meteor of meteoriet in die ruimte komt en niet wordt ingevangen door één van de planeten die rond de zon wentelen, dan zal hij in de zon vallen. Er wordt dus van buiten uit steeds materie geabsorbeerd, zodat ze ook gemakkelijk wat naar buiten kan afgeven. We kunnen vergelijkend zeggen dat het gemiddelde materiaalverlies per 24 uur ongeveer 70.000 ton bedraagt. De winst aan materie van buitenaf is veel minder, zodat de zon dus kleiner wordt. Wanneer ze kleiner wordt begint ze haar draaiing te versnellen. Daardoor wordt haar zwaartekrachtwerking naar buiten groter, verliest ze minder materie aan de ruimte en kan ze gelijktijdig meer materie uit de ruimte ontvangen. Hier hebben we dan de eerste fase, het normale proces.

In die processen kennen we vaste punten van uitbarsting. Je zou kunnen zeggen er is op de zon ^{een} zeven-jaars cyclus, om de zeven jaar komen er heftige uitbarstingen voor. Maar ook om de drie jaar komen wat minder hevige uitbarstingen voor.

Men heeft dat kunnen vaststellen door de zonneschijf zelf af te dekken en alleen te kijken naar de stralenkrans die er omheen zit. Daarin kan men zien dat er uitbarstingen zijn die als vlammen duizenden kilometers de ruimte ingaan.

De zon kan dat proces natuurlijk niet altijd voortzetten. Ze komt op een gegeven ogenblik zover dat ze te klein wordt om haar harttemperatuur a.h.w. vast te houden, d.w.z. dat praktisch alle materie onder mindere spanning en druk komt, maar dat ook gelijktijdig de samengang minder wordt. Het resultaat is een remming in de draaiing van de zon en een betrekkelijk plotselinge explosie. Nu kan een kleine en stabiele ster zoals de zon een tijdlang groter worden en na de eerste felle uitwaseming van energie is het een rode ster geworden. Hij geeft weinig warmte en is wat groter dan vroeger.

Nu gaat hij dus als rode ster door de ruimte. Maar in die ruimte zijn gaswolken van kleinste deeltjes, zó fijn, misschien één molecuul per vierkante meter. Maar dat is toch weer genoeg voor de zon, ze voedt zich er mee en krijgt weer wat energie. Ze begint weer een langzame draaiing maar heeft nog niet de hoge temperatuur voor hevige uitbarstingen. Alle materie die ze nu weer aan gaat trekken helpt haar weer een kern te vormen. Als de kern weer helemaal is gevormd, is ze a.h.w. weer uit de as herrezen.

Er zijn vele andere processen die sterren betreffen, zoals b.v. de blauwe dwergen of de sterren die in verband van twee of drie om elkaar heen wentelen. Maar voor uw eigen zon is wat ik hier gezegd heb de eenvoudige omschrijving van de ademhaling van haar levensprocessen. Ze slaapt en wordt wakker. Ze is bezield en is een denkend wezen. Natuurlijk is dat heel anders als bij u. Ze leeft ook in een heel andere tijdverhouding. Voor de zon is een tijd van zeg drie miljoen jaren niet meer dan één dag, waarschijnlijk nog minder. Is ze in een hoogtepunt van energie, dan kan worden gezegd, dat c.a. 15-20 miljoen jaar voor haar het bewustzijn is van één dag.

Dus ze leeft en denkt anders. Maar zo goed als ze een fysieke uitstraling heeft, heeft ze ook een geestelijke. We kunnen het hier vergelijken bij een mens. De mens heeft een aura, de zon heeft ook een aura. De mens straalt een zekere warmte uit, dat is de eerste laag. Wanneer je een mens zou fotograferen met een roodgevoelige plaat, dan ziet men de uitwaseming daarbuiten als een soort schil, als een lijn langs de vorm heen. Maar kijk je helderziend, dan zie je daarbuiten nog enkele lagen, ten minste drie maar soms wel tot zeven lagen.

Zo is het ook met de zon. Ze heeft niet alleen haar zwaartekrachtveld en haar uitstraling, maar ze heeft ook haar gedachteuitstraling. Ze denkt langzaam. Om een idee te geven, als je een vraag zou stellen b.v. zou je na 70-80 jaar antwoord krijgen. Deze processen zijn op één mensenleven dus bijna nihil. De mens ziet hier dus geen oorzaak- en gevolg-werking.

Maar wanneer de zon begint te denken, dan is het of er voor de wereld plotseling allerlei veranderingen zijn, alsof het hele bewustzijn van de mensheid ergens beïnvloed wordt. Je weet niet hoe, maar het is er ineens.

En de mens gebruikt die kracht. Hij gebruikt dus de gedachtekracht van de zon voor een deel om zijn eigen denken beter te formuleren. Hij gebruikt die kracht soms om zijn eigen geestelijke krachten te vergroten en wat meer is, omdat heel vaak bij de zon net als bij de mens mentale en fysieke processen samengaan, zal hij vaak gelijktijdig van de zon (ook op zuiver fysiek terrein) bepaalde verschijnselen waarnemen, die hij dan ziet als een cyclus. Dus b.v. uitbarstingen die je in feite zou kunnen vergelijken met een impuls in een zenuwcel.

Nu ik het zo heb gesteld en u daarbij heb gevraagd aan te nemen dat de zon denkt, moeten we de achtergronden van het geheel ook nog eens nagaan.

Een achtergrond is moeilijk te schilderen in menselijke woorden. Maar wanneer we het nu eens zo doen;

Een mens gelooft in God. God zelf is natuurlijk onkenbaar, maar eigenschappen van die God leven in hogere geesten, hogere entiteiten. We kennen allen wel de indeling die men in de bijbel maakt van tronen, heerschappijen, aartsengelen, enz. Bij de kabala wordt het nog wat beter verteld.

Laat ons nu eens aannemen, dat de zon vergeleken met de grote kosmische krachten, alleen maar een engel is, dan zal die engel voor ons de representant van God kunnen zijn. En wanneer we niet zouden weten dat God groter is, dan zullen we geneigd zijn om die engel God te noemen.

Voor de mens heeft dat in het verleden een zeer diepe betekenis gehad. Er is een tijd geweest dat de zon, net als nu, erg actief was. Het resultaat was dat ook de mensen zeer actief waren, dat ze veel uitvonden, en dat ze veel mogelijkheden hadden, die later weer teloor zijn gegaan. De mensen maakten er misbruik van en zijn er aan ten onder gegaan.

Maar in die tijd konden ze de zon verstaan en ze wisten dat het van de zon kwam, want ze kenden toen nog niet de abstracte God. Ze kenden alleen maar de reële geestverschijning, de reële kracht. En zo werd de zon een God en voor de mens een kern van allerhand erediensten. We vinden b.v. zonnegoden bij de Brahmanen, de Perzen, de Egyptenaren, de Babyloniërs, de Asteken, de Tolteken, enz. Zelfs de Indianen en de Chinezen hadden een bepaald eerbetoon voor de zon.

En toen ging de mens zeggen; de zon bepaald mijn leven. Dat is niet zo onjuist als u zou denken. God is groter, maar wanneer er geen zon is, is er geen leven op de wereld. Het zijn de verschijnselen op de zon, die bepalen wat er op aarde gebeurt. Een kleine uitbarsting op de zon en overal is plotseling het noorderlicht zichtbaar. De hele hemel is 's avonds rood en droevig en de hele natuur kan verstoord worden door een doodgewone versnelling van uitstraling of uitbarsting op de zon.

En dan betekent dat voor de zon niet veel, maar voor de mens kan dat betekenen tyfoon en wervelstormen en al wat daarbij komt.

Dit wetende, ging de mens rekenen met de zon en wat meer is, hij ging proberen om te begrijpen in welk rythme die zon werkt.

Het is niet voor niets dat bepaalde zonnefeesten eens per 7 jaar (eigenlijk niet helemaal juist, het was eens per 6 jaar 9 maanden en 27 dagen) gevierd werden. Het is niet om niets, dat de mensen geloofden dat de zon eens in de 3 jaar bijzondere invloed uitoefende. Ja zelfs het getal 49 (7x7), dat we ook in de bijbel tegenkomen, dat ook Jezus zelf wel hier en daar nog heeft gebruikt, was in Egypte bekend en daar een bijzonder zonnefeest. Dan meende men dat de geest van de zon kon neer dalen en met de mens kon spreken. Dat blijkt zeer dicht te komen bij het geloof in de uitstorting van de heilige geest. Zo heeft dus de mens begrip gekregen voor de zon. Hij heeft alleen één vergissing gemaakt, hij heeft niet begrepen dat de kosmos zelf misschien op de mens kan reageren en dat de zon gebonden is aan haar fysieke processen.

Zij kan eenvoudig niet snel genoeg reageren om een mens antwoord te geven. En zo zijn alle smeekbeden die je naar de zon opzend vergeefs. Maar alle kennis die je hebt van hetgeen de zon betekent, alle cycli die je er in herkend hebt, die kunnen voor je eigen gedrag belangrijk zijn.

Nu hebben we hier dus te maken met de stoffelijke mens en de stoffelijke zon met haar bezieling en haar weten.

Op het ogenblik dat de mens nu een beetje anders gaat denken, dan kan hij zijn geest uitzenden. En dan doet hij dat (vreemd genoeg tegenwoordig zelfs nog) naar het licht. Maar wat is het licht voor de mens? Dat is eigenlijk vooral de zon. Ziet u nu de associatie?

Wanneer de geest opgaat tot het licht, dan kan die geest tijdelijk die processen van het licht erkennen en omdat die geest vrij is van het stoffelijk voertuig kan hij buiten de tijdslijm a.h.w. met de zon spreken. Hij kan a.h.w. teruggaan in de tijd, met de zon spreken en het antwoord nog vernemen, voor hij op bijna hetzelfde ogenblik tot zijn lichaam terugkeert.

Zo gezien, is het dan toch mogelijk iets van de zon gedaan te krijgen, maar dan moet je in staat zijn om vrij van je eigen persoonlijkheid krachten en gedachten uit te zenden naar de bron, die vanuit het tijdloze de zon beïnvloed. In beperkte mate geeft de zon daar antwoord op. Ze kan echter niet onmiddellijk uw wensen vervullen, maar zij kan wel haar gedragslijn tot op zekere hoogte in overeenstemming brengen met de menselijke gedachten die zij ontvangt.

De zon gaat dus niet uit van menselijke maatstaven. Wanneer de mens zou wensen dat het warm op aarde zou zijn en de zon zou dit onmiddellijk beantwoorden met een uitbarsting, dan zou misschien de aarde verschroeien. Denkt u eens aan het verhaal van de kaars en het verhaal van het rijden met de zonnewagen door een onbevoegde zoals dat eens gebeurde, waarbij ook de hele aarde blakerde. Dit zijn dan legenden, maar ze hebben ergens verband met de werkelijkheid. De zon kan dus reageren en zij reageert harmonisch en volgens haar eigen maatstaven.

Zoals de mens het rythme van zijn ademhaling kan variëren, zo kan de zon b.v. tijdelijk haar uitstraling wat terughouden. Dan wordt ze kouder. Gelijkijdig echter wordt inwendig de energie groter. De mens kan zijn adem niet onbeperkt inhouden. Zo kan ook de zon dit niet. Vergelijkenderwijs kan de zon ook gapen, zuchten en de lucht uitstoten. Dit laatste geeft dan enorme uitbarstingen.

Maar er is meer. De zon heeft haar relatie met de planeten. Deze zijn in zekere zin kinderen van de zon. Ook de planeten zijn bezield, zij trekken hun levenskracht uit de zon. Zij kunnen zonder de zonneenergie niet in stand blijven. Enkele planeten hebben dat sinderdaad niet gekund en hebben voor een groot deel hun eigen wezen verloren en zijn opgegaan in een gasvormige toestand.

De zon kan dus een planeet intens laten leven of intens laten terugvallen.

De zon houdt daarbij rekening met de impulsen, die ze van de in haar tijdsbegrip liggende planeetgeesten ontvangt. Bovendien heeft zij haar eigen impulsen.

U zegt; er is een onmetelijke afstand tussen de zon en de aarde, maar in verhouding vanuit de zon gezien is dat niet zo enorm ver, het is zo iets als van hier tot de andere kant van de tafel.

De zon spreekt als het ware met de planeten (al is het dan een Geestelijk spreken) en ten dele, zodra het fysiek wordt, spreekt ze met stralingen (die vangt men wel eens op met een radiotelescoop). Zo kan zij dus meningen uitwisselen en tot samenwerking komen met andere sterren. Er is een coördinerende kracht, die bestaat uit de gemeenschap der sterren en de kracht die deze gemeenschap in stand houdt. Voor u is dat, in plaats uitgedrukt, het centrum van het melkwegstelsel. Stel nu dat onze zon een engel is, dan kan zij zich alleen handhaven wanneer zij samenwerkt met de andere engelen in dat deel van de ruimte en zij gezamenlijk harmonisch zijn met het kernpunt waaruit de beweging voortkomt en waaruit ze hun energie kunnen vernieuwen. En het melkwegstelsel zelf moet weer met het oermoment, het beginpunt a.h.w., contact houden, want daaromheen zijn alle bewegingen gegroepeerd.

Is dat punt er niet meer, dan krijgen we te maken met een heelal dat verdwijnt. Dan is er een vliedend al, waarbij elk sterrenstelsel op zich zelf, op den duur misschien een nieuw heelal wordt, maar kleiner en daarmee zijn eigen vermogen van denken en samenwerken grotendeels verliest. Het laatste vindt u misschien eigenaardig, maar zo nodig kom ik daar straks bij de vragen op terug.

In deze totale samenwerking heeft de mens ergens een plaats, want hij kan, zij het dan niet vanuit zijn stoffelijk wezen, spreken met de zon. Dan kan hij dus, wanneer hij meer bewust wordt, deel hebben aan de gemeenschap van deze lichten aan de hemel, de gemeenschap der engelen. Hij kan zich zo bewust worden van de kracht waaruit hij leeft.

Zodra een mens dus zover is dat hij de gelijke is a.h.w. van de zon (en dat kan voor komen), dan wordt hij vanuit menselijk standpunt bijna een god. Hij regeert dan namelijk alle verschijnselen die voortkomen uit de directe levenskracht en alle fysieke verschijnselen die samenhangen met werkingen van de zon, uitstralingen en dergelijke. De zon werkt op deze wijze door sommige mensen. Let wel, dat is niet het groot-kosmische waar we nu over spreken, we hebben het hier over het locale gebeuren, het plaatselijk gebeuren van dit zonnestelsel. Wanneer ik zeg Christus, dan zeg ik iets wat veel groter is en veel verder. Wanneer ik zeg God, dan noem ik het oneindige.

Ik sprak dus over iets bepaalds en dan zal een mens de kracht van de zon kunnen vertegenwoordigen, wanneer zijn geest met de zon heeft gesproken.

Heeft u wel eens opgemerkt, dat die bekende fase van 40 dagen vasten haast overal voorkomt? Niet alleen bij Jezus in de woestijn, niet alleen de Boeddha, en veel andere grote helden, vorsten, goden en koningen, maar zelfs ^{bij} de eenvoudige mens. Een wit-magiër, die de grootste ^{bij} wil gebruiken, vast 40 dagen en bereid zich aldus 40 dagen voor. Eenvoudige mensen b.v. in Java, die vrede willen sluiten met de goden, die naar zij denken in de vulkanen wonen, gaan de vulkaanhelling op en blijven daar 40 dagen zonder voedsel.

Zou hier niet de achtergrond zijn, van het feit dat men in die periode de toestand bereiken kan waardoor men ^{met} de zon kan spreken? Andere volken kennen soortgelijke praktijken maar die zijn niet tot de zon gericht. We kennen b.v. het gebruik van de Indianen en van sommige negerstammen om een aantal dagen in de eenzaamheid te gaan tot men droomt en dan vinden ze b.v. hun totem. Ze vinden een bepaalde kracht of verbondenheid.

Deze mensen spreken met de aard-geest, zij blijven verbonden met hun eigen wereld. Voor hen is er geen uittrekking, maar een receptiviteit plus een verlies van tijdzin, waardoor ze de aarde kunnen verstaan. Maar de werkelijk groteren spreken met de zon.

Hoe moeten wij ons de zon nu voorstellen? De zon is de levende kracht, de engel die God heeft gesteld aan de poorten des levens. Zij is het die met haar licht het paradijs bewaart en de mensen leert het paradijs terug te vinden. Zijn wij in harmonie met de zon, dan zijn wij in staat om te leven met de kosmos, waar alle menselijke noden niet meer bestaan en waarin zelfs de dood niet meer bestaat omdat er een continuïteit is van leven. Omdat al wat zo leeft zich als een phoenix hernieuwt zonder ooit het bewustzijn van zijn bestaan ook maar een ogenblik te zien wankelen.

Maar men zegt van de zon ook nog anders. Zij is de vrede, de levenbrengende en levensnemende, want zij is de poort des levens en des doods. Wie ingaat tot de zon wordt in haar licht gereinigd en herboren. Gelouterd leeft hij in vreugde. Hij die tot de aarde keert, door de zon wordt hij gestuwd en aan haar kracht is hij gewijd. Zeker, wat ik hier aanhaal is afgodendienst, ook is het een onvolledige vertaling, maar toch ligt hier de idee der directe verbondenheid van de fysieke mens met de zon.

Een filosoof denkt er wel eens wat anders over. Wanneer hij de zon beziet dan ontdekt daarin niet alleen het leven, maar vooral een wil. Toen in het doven van alle sterren Asoka zich zelve hervond, zo zei hij; niet wil ik doven. En het was hem of in hem het licht geboren werd en in alle duister was hij het enige licht. Toen zag hij een klein licht dat streefde en hij zeide; zie, aan u geef ik mijn licht en kracht. En hij ging verder in het onbegrepen duister, want hij had begrepen dat men slechts schept omdat niemand anders scheppen kan, want het leven moet verder gaan.

Het is de taak der goden om leven te scheppen, de taak van hen die begrepen hebben wat de essentie is van Brahman. Zij zijn de wijzen die ingaan tot het duister, waarin het licht van alle tijden leeft als een gedachte die eeuwige vrede is.

U heeft wel begrepen, dat ik hier een oude indische overlevering citeer. Hier zien wij dus de gedachte dat de mens zon kan worden. De zon is alleen maar de stap, die de wijze kan zetten op het ogenblik dat de tijden vervuld zijn. Een zon is een wezen dat zich offert, om vanuit zich leven voort te brengen.

De zon is een engel, een levend wezen dat ergens bewust verantwoording draagt voor het kleine leven en gelijktijdig niet in staat is (gelukkig maar) om de kleine onbenulligheden van dat snel krioelend mensenvolk te zien. En daarom is de zon een kracht, die niet tracht één mens op te bouwen. Want één mens kan ze niet beseffen, tenzij die geestelijk vrij is geworden van de beperkingen van stoffelijk leven.

De zon bouwt mensheid. En wanneer zij ontdekt dat de mensheid te ver gaat, dat de invloeden van haar experimenten niet goed zijn, dan is ze als de smid die ziet dat zijn werk niet goed is of als de klokkegieter die ontdekt dat de spijs toch niet goed gekoeld is. Hij breekt het af, hij smelt weer en begint op nieuw.

De zon is de heilschepper van de mensheid, altijd weer. Niet van de volkeren zoals u ze kent, niet van de eenling, maar zij is de kracht die de gehele mensheid leidt en wel krachtens een uit God gegeven opdracht, waarbij zij aansprakelijk is voor alles wat in de stof geschiedt.

Er is dus een broederband. Deze innerlijke band is één van de voorname die we kunnen erkennen. Want zo wij de verbondenheid erkennen met die dingen die we dan nog kunnen zien, waar we nog aan kunnen denken (aan een zon kun je denken, aan God niet of je denkt toch weer aan een soort van zon), dan kun je dat aanvoelen. Dat kun je beleven, maar je kunt het je niet voorstellen, je kunt er niet mee werken.

Maar met die eenvoudige kracht van zo 'n engel kun je wel werken. En als we mogen geloven wat er in de bijbel staat, dan zendt God zijn engelen ook altijd tot de mens, hij komt niet zelf. Eens, voor dat de engel met het vlammende zwaard voor het paradijs stond, vóór de rode Adam tegen zichzelf verdeeld werd, ja toen wandelde de mens nog met God. Sedert dien schouwt hij alleen op het vlammende zwaard, dat staat aan de poort van het paradijs. En daarom spreken we tot de zon.

En nu het volgende. Wij roepen b.v. vaak tot de Heren der verschillende stralen, dat zijn krachten van een bepaald licht. Maar wat is licht. Die verschillende kleuren licht zijn voor ons samengesteld uit datgene wat de zon in zich draagt, dus de ontleding van het zonlicht.

Indirect beroepen we ons ook op de zon. Zeker, er zijn ook geestelijke krachten mee verbonden die anders zijn dan de zon, dat weet ik wel. Laat ons dan begrijpen dat wanneer wij iets tot stand willen brengen, wij in de eerste plaats die band met de zon moeten kennen en dat wij a.h.w. onze geest daarheen moeten laten reizen.

Om dat mogelijk te maken moeten wij in onszelf het proces der zelfvernieuwing, dat de zon ook kent, aanvaarden, begrijpen en werken.

En zo zijn we dan met dit onderwerp en de mogelijkheden die het in zich bergt, op deze tijd gekomen.

Een mens vernieuwt zich niet door opnieuw jong te worden, want het is zo, dat de mens dan vaak dwazer zou zijn dan voorheen.

De vernieuwing is niet een fysieke maar een geestelijke. U maakt in uw leven perioden door en wanneer er een periode is afgesloten, dan is er een periode van rust. Dan gebeurt er iets, U krijgt weer nieuw voedsel van buiten en u wordt weer wat actiever. U voelt dat u langzaam maar zeker weer tot een nieuw hoogtepunt komt, u heeft weer een ideaal, een geloof in het leven. En dan komt er weer een tijd van inval.

Wanneer je zo 'n fase hebt doorgemaakt en je wilt het oude terugwinnen of het oude een beetje ^{beter} hebben, dan bereik je niets.

Je moet in staat zijn, steeds afstand te doen van elke taak, van elke periode die afgesloten is. Dat is voorbij. Wat we er uit hebben gewonnen weten we misschien niet, maar nu komt er een nieuwe invloed, een nieuwe kracht en daarmee moeten we werken. We moeten nieuwe gedachten weten uit te zenden.

Een mens die zichzelf vernieuwt en bij elke vernieuwing maar één stap doet in de richting van het hogere begrip, die leert al heel gauw dat hij op een eenvoudige wijze zijn innerlijk leven a.h.w. kan samenballen tot zijn geest bijna vrij is, tot zijn gedachten uitstromen ergens naar het hogere. En laat dat hogere dan maar rustig de zon zijn, dat is voorstelbaar, daar kun je wat mee doen.

En dan krijgen we de incantaties weer, zoals b.v. dit:

Ik roep tot u o zon, schepper van leven.
Zendt uw dienaar, een genius, Arkan tot de wereld.
Zendt hem, opdat er licht kome in de harten der mensen.

Laat het weten van uw gedachten, in de mensen
het nieuwe wakker roepen.

Zegen hen, en vernietig hen niet.

Ik erken u o zon, als bringer van het leven,

Maar boven u erken ik de kracht waaruit Gij leeft,

En waaruit wij allen in het leven voort bestaan.

Uit Hem die is Elph en Omea, de kracht des levens, zeg ik;

Zend mij Uw dienaar, zendt mij Uw geest opdat de wereld leve.

Houdt Uwe hand terug en sla niet toe.

Daar heeft u een vorm van incantatie, een vorm die u misschien erg

(suggestief...)

suggestief lijkt, maar waarvan u zich afvraagt, wat doet het nu eigenlijk.

Wanneer men zo'n incantatie zegt, dan gaat men zijn hele wezen concentreren op de zon. Men gaat a.h.w. al zijn innerlijke kracht uitdragen naar dat andere. Dat andere, dat echter niet erkend wordt (daar moeten we voor oppassen) als God zelve, maar dat wordt gezien als een dienende kracht van God, een kracht, die we kunnen zeggen;

Wij kennen God en wij weten dat God liefde is en in Zijn Naam moet je ons gehoor geven, moet je ons helpen.

En dan weten we dat in de zon ook weer wezens leven. Eén daarvan, de eerste genius van de zon en Heerser van de maan, wordt Arkan genoemd, ook wel Arkan Rex. Dat is natuurlijk een schuilnaam en is afgeleid van arkanum, het geheim. We zeggen;

Zendt ons Uw geheim, zendt ons Uw levende kracht,
En alle geesten en krachten die daaruit voort komen,
En laat ons daarin leven, laat de mensen daaruit bewust worden.

Kijk wanneer we zo doen, bereiden we ons wezen voor. En wanneer zoiets ons helemaal doordringt, dan gaat a.h.w. een deel van ons eigen wezen over en spreekt in het tijdloze met de sterren. En met de sterren samen beleef je dan de hogere kracht. En door de sterren heen kun je dan misschien opnieuw vernieuwen, maar in ieder geval er toe bijdragen, dat de aarde de mogelijkheid krijgt om zich te vernieuwen. Dat de mensheid de levenskracht en de energie krijgt, om, ontkomende misschien aan een onbegrepen geestelijk bestaan, in de materie reeds uitdrukking te geven aan een werkelijkheid, die zelfs verder rijkt dan de kracht van de zon zelf. De kracht van het leven, van de vrede, de grote rechtvaardigheid, de grote liefde, van onmetelijke schoonheid, die geboren wordt uit de gedachte van God.

Kijk, dit is de achtergrond van de zon, van haar zelfvernieuwing van al die processen. Haar stralingen, wanneer we ze begrijpen, zijn boodschappen, boodschappen over dit grote wat zich afspeelt. Haar stralen zelf, die leven geven en soms ook dood betekenen, zij zijn de haast onbewuste uitademing van kracht naar de aarde en de mens.

Leef in bewuste eenheid met deze hoge krachten. Beleef voor jezelf het leven zoals de zon dat geeft, vernieuw en verwerkelijk het, ook geestelijk, niet alleen fysiek of verstandelijk of emotioneel in de stof.

Dit alles uitdragen betekent het hogere en het lagere verbinden, de brug bouwen tussen micro- en macrokosmos, de weg volgen die men de weg der verlossing noemt, niet alleen voor jezelf, maar voor al wat leeft.

Daarmee wil ik mijn inleiding besluiten vrienden. Na de pauze zal ik u met ware vreugde uw vragen beantwoorden. Ik hoop dat ik u een denkbeeld heb gegeven, dat u niet alleen verklaart waarom u soms doet en bent zoals u doet en bent, maar ook waarom u soms het idee hebt dat u zoveel kunt doen en het toch zo zelden bereikt, Want alleen wanneer de innerlijke kracht, de kracht van de zon de lichtende is en zelfs meer dan dit, het begrip en het aanvaarden van al deze hoogste krachten, dan kun je zo op aarde werkelijk dat volbrengen, waarvan je nu alleen maar droomt.

Beantwoording van vragen.

Nu heeft u het zelf in handen. U kunt er het interessantste deel van de avond van maken, wanneer u de juiste vragen stelt. Wie begint?
x Nu, ik wil het ijs dan wel breken. Als de zon slaapt, gaat dan de zon in Prelaya zoals men dat met een duur woord noemt?

- Ja, geachte ijsbreker, dat is inderdaad een heel duur woord.

Maar zouden we het eigenlijk niet heel simpel zo mogen stellen? Wanneer de zon slaapt, is er geen leven meer op de planeten. Er is dus, van ons standpunt uit, alleen een dood stuk zonnestelsel, waarvan verschillende planeten dan ook heel vaak hun eigen baan enigszins wijzigen, of zelfs, wat voor komt in de expansie aan de slaap vooraf gaande, eenvoudig worden geabsorbeerd. En het wekken dat staat dan meestal i.v.m. de benadering van een andere ster, een andere kracht, of een zogenaamde gas- of fijne materiewolk. Er is dan geen menselijk leven en al wat er aan zieleleven is en verder moet incarneren, doet dat niet meer in het bereik van de zon, of wacht tot de zon herboren is (zich vernieuwd heeft).

x U zei, Adam wandelde in het paradijs met God. Ik dacht dat hij met de zonnelogos of met een verpersoonlijking van de zonnelogos wandelde. - Wat ik aanhaalde, staat direct in verband met het begrip Adam. Wanneer we Adam willen zien als de eerste mens, dan kunnen we aannemen dat hij inderdaad de zonnelogos heeft ontmoet. Maar blijkt Adam een figuur te zijn, die we in vele andere gestalten terug vinden. Dat begrip is o.m. bewaard in de legende van de rode Adam, die deel uitmaakt van de Kabala en in enkele overleveringen omtrent het karnen van de wereldzee. Daar komt het begrip bij voor, het herboren worden uit de grotten (Zuid- en Midden Amerika). Er is een wezen dat mens heet en een stoffelijk voertuig heeft. Maar het is niet de mens zoals wij hem kennen, want hij bezit een grote kracht. Deze kracht stelt hem in staat het goddelijke direct te ontmoeten. Dan slaapt hij en in zijn slaap wordt hij overvallen door de boze. Deze steelt hem een deel van zijn kracht en daardoor kan hij zichzelf niet meer zijn. Hij is tegen zichzelf verdeeld, want de gestolen kracht ^{krugt} een eigen leven en wel een ontelbaar aantal levens. Dat zou de geboorte zijn van de mensheid. En dit heb ik geciteerd in deze zin.

Nu hebben we daar ook wel een andere oplossing voor. Er is nl. een planeet in omloop geweest (zoals u misschien weet waar tegenwoordig de asteroïden zijn), en deze is ten onder gegaan. Onder ons gezegd, aan een oorlog zoals ook thans bijna technisch mogelijk is op aarde. Degenen die op deze planeet leefden, hadden hun vooruitgang uit hun planeetgeest (planeetlogos). Op het ogenblik, dat nu deze logos niet tijdig reageerde, had hij zich en het leven dat uit hem was voortgekomen niet meer in bedwang en faalde hij.

Toen is al dat leven naar een andere planeet geïncarneerd. Het begrip van de eenheid met de eigen planeet is niet meer aanwezig. En nu leeft de mens eigenlijk ondanks de natuur. We kunnen zelfs nagaan wanneer het ogenblik kwam, dat die mens zich los heeft gemaakt uit zijn natuurlijk milieu en daardoor volgens onze opvattingen mens werd, maar in wezen gelijktijdig de vijand werd van alles en de hele natuur. Er waren echter ook wijzen (beteren), die geestelijk verder leven. Deze moeten nu zoeken naar de hernieuwde eenheid, want pas wanneer in de mens deze eenheid, dus het begrip van harmonie met elkander is ontstaan, kan de harmonie met de wereld worden hervonden. Maar leeft men weer in harmonie met de wereld, dan is men (als groepsentiteit a.h.w. door de vroegere planeetlogos weer verbonden met de zon en de grotere krachten.

Nu, en die planeetlogos was in staat om de grote kracht onmiddellijk te ervaren, waaruit dan de gedachte is voort gekomen van de Adam die zondigt. Waarschijnlijk is ook hieruit de Lilih-gedachte voort gekomen, zoals u weet de natuurlijke vrouw van Adam. Want oorspronkelijk was de nieuwe geboorte vermengd met het natuurlijke leven op aarde, Maar men nam daar geen genoegen mee, men wilde zich van dit natuurlijk leven separeren.

Dit zijn legenden, dus geen bijbelteksten. Maar deze legenden geven weer hoe eigenlijk de mens van verschillende krachten uit geschapen werd. En men gaat zelfs zo ver, in sommige richtingen van denken, dat men zegt er zijn meerdere soorten mensen op aarde.

Dus zouden niet alle mensen volledig met elkaar in harmonie kunnen zijn. Maar, zegt men er direct bij, degenen die tot Adam behoren, dus Adams-kinderen zijn, die wel. Dan wijst men onder meer op een bepaalde ster, Algol. Deze zou een kwade ster zijn en men neemt aan dat van daar uit ook iets op aarde is gebeurd.

Maar als ik u dat allemaal moet gaan uitleggen, komen we natuurlijk een heel eind van het onderwerp af. Dan moet ik u ook nog gaan verklaren hoe er zeer waarschijnlijk vroeger ruimtevaart is geweest, die zich hier op aarde heeft beziggehouden en dat het beeld van Pan, de natuurgod, zeer waarschijnlijk in verband staat, niet met de aarde zelf, maar met degenen die de natuur wisten te beheersen en van Algol hierheen gekomen zijn.

Ze zouden o.m. aansprakelijk zijn geweest voor het transport van de oorspronkelijke asiatische Eskimo's naar het Amerikaanse vasteland en dergelijke.

Daar is een heel verhaal aan verbonden, maar ik hoop u voldoende duidelijk te hebben gemaakt wat de achtergrond van het gezegde is: En Adam is ergens de mens. Het is niet Adam en Eva, dat zegt men later. Het is Adam en pas wanneer hij in zich de harmonie verbreekt, maakt hij uit zichzelf Eva en stelt hij daarmee de vrouw als een vreemd wezen naast zich. Daar zit een hele hoop in, maar ik hoop dat ik duidelijk heb gemaakt waarom ik hier niet heb gesproken van een wandelen met de zonnelogos, maar van een wandelen met God. En die God is in ieder geval een kracht die hoger staat dan de zonnelogos. Of het de totale Godheid is, ja, dat durf ik ook niet te zeggen.

x Dus als ik het goed begrijp dan is een groot gedeelte van die mensen van die vernietigde planeet op aarde geïncarneerd?

- In de loop der tijden zal een groot gedeelte daarvan op aarde geïncarneerd zijn, inderdaad. U moet niet vergeten dat de aarde een primitieve rauwe planeet was. Een planeet waarin vorming mogelijk was. En de kracht, ook de geestelijke kracht, heeft nu eenmaal eerst iets nodig wat gevormd kan worden.

Een incarnatie vanuit een vreemde wereld in de moderne maatschappij, dat kan voor een eenling misschien met een groot begrip en aanpassingsvermogen. Maar een gemeenschap zou hier niet meer kunnen incarneren, die zou er niet tussen passen. Wanneer een planeet nog gevormd wordt, en wanneer er nog geen samenhangen zijn en geen maatschappijen, alleen maar hoogstens een primitief stamverband, dan is het wel mogelijk dat groepsincarnatie plaatsvindt vanuit een andere wereld, want de levenswetten zijn uiteindelijk overal gelijk, ook wanneer de levensvormen soms aanmerkelijk kunnen verschillen.

Op die grond neemt men aan, dat een groot deel, ongeveer 3/5 van hen die op een andere planeet hebben gewoond, op aarde zijn geïncarneerd en dat ongeveer 1/5 optreedt als directe helper (dus vanuit de geest), terwijl 1/5 of wel naar een hoger niveau is geïncarneerd, of elders in de stof.

x Wat is de rol van de engel Lucifer?

- Lucifer is de zoon van de morgen, prins van het licht. Hij is dus een ster. Een ster die uit de hemel viel.

Wanneer we ons nu voorstellen, dat een planeet avondster of morgenster kan zijn, dan kunnen wij ons ook voorstellen dat zo'n planeet uit-eenvalt a.h.w. en dan hebben we de Lucifer-legende. Maar kan Lucifer volledig kwaad zijn? Want men zegt tegenwoordig; Lucifer is de prins der duisternis. Dat is niet waar, want hij kan zijn geaardheid als wezen van licht niet verloochenen, en kan dus niet gelijktijdig een ander licht aanvaarden als het zijne. Hij is niet kwaad, geen duivel of demon. Lucifer is een kracht die buiten de natuurlijke verbanden om, a.h.w. het hogere licht beleeft en daar ook wel degelijk uit bestaat, (zonder dat kan hij niet bestaan) en deze kracht openbaart.

Maar omdat hij ze openbaart op een wijze, die de meeste mensen niet verstaan, kunnen ze hem niet (zoals dat heet) door de liefde overwinnen.

En omdat ze dat niet kunnen, blijft hij hen tegenstreven. En een tegenstrever, u weet het, heet altijd slecht. Een anticommunist in Rusland is een landverrader, een slecht mens en een demon. Soms zelfs na zijn dood, want vóór die tijd durven ze het niet te zeggen, zoals bij Stalin. Maar wanneer men nu eens leert, om in zo'n geval niet te zeggen; hij is tegen ons, maar; wij hebben niet het vermogen om hem te aanvaarden zonder onszelf te verliezen, dan hebben we het juist geformuleerd.

Want de kracht die eens van die planeet kwam, is zeer waarschijnlijk één van de krachten, die op het ogenblik bij ons de wetenschappelijke ontwikkeling zover heeft gebracht. Wanneer de mensheid hieraan ten onder zou gaan, zouden we zeggen; het was het werk van de boze. Maar in werkelijkheid was het door de kracht, waarvan een verkeerd gebruik werd gemaakt.

Wanneer de mens de liefde heeft, dan wordt het schijnbare verderf van Lucifer weer het licht van de morgen. Dan wordt het het goddelijke licht op aarde. In de liefde is geen vijand. Jezus heeft vijanden, maar Hij heeft nooit vijanden, die Hij niet kan overwinnen. Hij overwint immers ook het duister en de dood en daalt ook af ter helle. Het staat in uw geloofsbeleidening. De derde dag herrees Hij uit de dood en daarna ging Hij op tot de Vader. Je kunt er uit leren, dat Jezus de band van de liefde is, die rijkt tussen (wat wij niet begrijpen en aanvaarden kunnen) wat wij duister noemen en het lichtende,

Dat de liefde gelijktijdig inhoud de rechtvaardigheid, de wijsheid en de schoonheid, samen gebracht in het begrip van éénheid. Daarmede hebben we het belangrijkste gezegd over Lucifer. Lucifer, zoon van de morgen, prins des lichts, keert terug tot het licht, op het ogenblik, dat de mens hem niet meer dwingt om duister te zijn.

x Heeft Lucifer ook de ondergang van de planeet Maldek bewerkstelligd; of althans doordat de mensen Lucifer's kracht niet begrepen hebben?
- Inderdaad, het onbegrip van het kleine leven vernietigt steeds weer de gave van het grote. De enige fout, die sommige Groten maken, is dat zij de mens graag snel zouden willen zien opgaan. Dat ze hem daarom vaak verantwoordelijkheden en mogelijkheden, geven, waarvoor hij misschien nog niet rijp is.

x Krijgt Lucifer ook de kracht van onze zonnelogos, of behoort hij tot een ander zonnestelsel?

- Lucifer behoort op het ogenblik onder de zonnelogos, want anders kan hij hier niet werken. We moeten goed begrijpen, dat alles wat met de levende krachten te maken heeft, alleen door de zonnelogos wordt beïnvloed. Maar we mogen wel stellen, dat Lucifer oorspronkelijk niet tot de dienaren van de zonnelogos behoorde, maar dat hij uit een ander deel stamt. Maar hij heeft ook hier een belichaming gekend, vergeet dat niet. Hij is als het ware binnen de kring van de zonnelogos (enerzijds gedegradeerd dus) al een tikje geïncarneerd en heeft weer gefaald.

x U heeft gezegd; als mens is het mogelijk een gesprek met de zon te hebben. Het is mij bekend, dat door in de zon te zien, men zijn gedachtekracht kan verhogen. Is dit aan te moedigen, of is dit gevaarlijk i.v.m. kans op blindheid.

- Nou, houdt u zich voorlopig maar liever bij een zaklantaarn, dat is veiliger. Want het is heel iets anders, om je geestelijk bewust te zijn van de zon, die in haar levensveld altijd rond u is (ook wanneer u haar niet ziet, dus in het donker), dan eigen geestkracht aan te wenden om de zon zichtbaar te maken.

Het kan op twee manieren, of wel door geestelijke waarneming die geprojecteerd wordt in de materie, of (en dan wordt het ernstiger) wij putten uit de zonnekracht, door gevoeligheid voor licht teweeg te brengen. We zien ons pad verlicht, omdat het weinige licht dat er is (weerkaatst meestal), beter zien. Maar wanneer we dan in eens geconfronteerd worden met een ander licht en onze beheersing wankelt één ogenblik, dan hebben we kans dat we daar niet alleen blind van worden, maar dat de hersenen daar een ernstige schok van krijgen.

Want het is maar gemakkelijk om te zeggen; er is een leer die zegt staar in de zon, Maar wie in de zon staart, riskeert blindheid.
x Mag ik even onderbreken? Ik ben lang in Indië geweest en heb daar gezien dat Ambonezen er een soort cultus van maken. Zij staren in de zon om helderziendheid te ontwikkelen en zijn dan inderdaad geruime tijd blind.

- Inderdaad en daarom zeg ik nogmaals dat dit niet juist is. Ik zie niet in, waarom de mens zich stoffelijk moet kwetsen, want dat heeft op den duur zeer ernstige gevolgen.

Om op deze wijze helderziend te worden, terwijl hij, door zijn stoffelijk bewustzijn slechts een ogenblik los te laten, zich op zijn innerlijk kan concentreren en helderziend is in ruimte en tijd, is onverantwoord.

De menselijke geest kan alles en voor hem behoeft geen poort gesloten te blijven. Hij kan zich stellen, als hij dat wil, tussen de zon en de aarde, om van daaruit de aarde te zien.

Laat de mens zich liever scholen om gevoeliger te zijn voor datgene wat zijn geest hem zegt, ook al is dat dan vaker een soort intuïtie dan een zien in meer reële zin van het woord. Ik acht dus dergelijke praktijken gevaarlijk en daarom verwerpelijk.

x Wat is de rol van de zon in het tijdperk dat nu aanbreekt?

- De zon is op het ogenblik in een periode van enigszins wankelmoeidigheid. Je zou kunnen zeggen, dat de zon een gedachte voltooid heeft en als gevolg daarvan haar invloed (vooral geestelijk maar ook stoffelijk) kenbaar wordt. Zij is dus voorlopig een verhoging van kracht voor de aarde. Maar die kracht wordt nog beheerst door zó'n trage gedachte dat de mens haar zelfs tegen die gedachte in, kan gebruiken. De gedachte is niet voltooid.

Voorlopig is dus de zon in de eerste plaats energie. In de tweede plaats kunnen we stellen dat de zon daarmee het klimaat van de aarde enigszins beïnvloed (dat gaat zich dus wijzigen) en daarnaast enkele andere verschijnselen veroorzaakt, die o.m. samenhangen met de omwentelingssnelheid van de aarde, met haar kerndichtheid (die iets groter wordt), waardoor dus ook vele verschijnselen aan de oppervlakte tot stand komen.

Daar is dus de zon zelf bij betrokken. En vanuit ons geestelijk standpunt gezien schept zij daardoor de mogelijkheid van veel sterkere beïnvloeding vanuit de geest naar de stof en omgekeerd. Een grotere harmonische mogelijkheid voor stof en geest schept zij, in zekere zin met een tijdelijke vrijheid. Later komt weer de wet, maar een tijdelijke vrijheid, waarin men zich a.h.w. ontplooiën kan om geestelijk harmonisch te worden. Niet alleen met de zonnelogos maar ook met hogere krachten. En we vinden dan ook dat juist hierdoor een groot aantal meesters, die we wel als gelijken van de zonnelogos mogen beschouwen, thans ook op aarde werkzaam zijn. Zij benutten deze gelegenheid, omdat zij zich met de mensheid verbonden voelen doordat zij hun hele leven of een deel er van op aarde hebben doorgebracht.

x De Christusgeest komt die uit de zonnelogos? Ik las dit in Lohrbeck.

- De Christusgeest is geen entiteit, maar een harmonische toestand, waardoor het Goddelijke weten en kracht zich openbaart, het hoogste in alle dingen en mensen, die de harmonie bereiken.

Wanneer u zegt Jezus Christus, dan zegt u twee dingen. Dan zegt u Jezus (mens) en Christus (Goddelijke kracht) en die twee samenkomende vormen de openbaring van de Christus door Jezus op aarde. En diezelfde Christus bestaat niet alleen voor dit zonnestelsel, maar voor overal waar leven is.

Er zijn heel wat meer bewoonde werelden dan u zich voor kunt stellen in het heelal. En er zijn heel wat wezens, lager of hoger ontwikkeld, die ook een maatschappij hebben, een geloof, enz.

En voor hen allen, zodra zij maar de eerst graad van rijpheid bereiken, is die Christusgeest werkzaam. En dan zoekt deze Grote Liefde (ik kan het niet anders zeggen) naar een harmonisch ogenblik, een harmonisch punt, waardoor Zij zich dan openbaart. En dan komt er een ogenblik, dat er een mens is, die bewust is van zichzelf en gelijktijdig zich bewust wordt van de kracht van God en dan wordt hij de Christusdrager van de wereld.

x Waarom is de aarde zo belangrijk in de schepping?

- Ik zou zeggen dat ze belangrijk is omdat ze zoveel leerlingen heeft. Het klinkt misschien als een ontwijking, maar toch is het zo.

Laten we een voorbeeld nemen. Wanneer er een groot aantal mensen Katholiek zijn, dan is een katholieke school zeer belangrijk. Zo lang er dus mensen zijn, die krachtens hun instelling deze soort onderwijs begeren en er zoveel kinderen naar toe sturen, is die school belangrijk.

De aarde is belangrijk omdat ze krachtens haar wezen, haar eigenschap en haar verhouding t.o.v. de zonnelogos, voor entiteiten met een zekere ontwikkeling, de grootste harmonie biedt. Ze passen er het beste in en kunnen zich zo het beste ontplooiën.

Vergeet u één ding niet. Wanneer de mens zegt ik zie, en hij somt alles op wat hij ziet, dan projecteert hij toch alleen maar zichzelf. De mens op aarde kan, stoffelijk gezien, niet anders dan alles interpreteren in relatie met zichzelf. En hij is deel van de aarde en daarom is die voor hem belangrijk.

x U hebt gezegd dat de menselijke geest zich tussen de zon en de aarde kan plaatsen en van daar de aarde bezien. Kunt u dat iets nader toelichten?

- U heeft wel eens gehoord van een soort clairvoyance die o.m. bij Mesmer werd gebruikt. Dat is het zenden van de geest om waarnemingen te doen. Een deel van het ik zondert zich af van het menselijk ik zoals u dat kent, maar is dan in staat om via dat lichaam ervaringen mee te delen, die volledig vreemd zijn aan alles wat dat lichaam ooit gekend heeft. en die bij controle heel vaak verder blijkt te berusten op het kennende. Ik kan dus buiten het lichaam bestaan en daar waarnemen en die waarneming omzetten in een beeld dat stoffelijk redelijk vatbaar is.

Wanneer u nu geen mesmerisme nodig hebt, en geen hypnose, maar u bent in staat om uzelf in de ruimte te denken en u daarmee te vereenzelvigen met die plaats, dan kunt u overal naar toe.

Dat was vroeger bij bepaalde inwijdingen een praktijk, die vooral door de adepten werd toegepast, omdat ze zich daardoor konden realiseren hoe onbelangrijk de wereld eigenlijk is. Hoe onbelangrijk de materie is, maar hoe wonderbaarlijk, alomvattend en groot de geest is.

x Wat is de Adam Katmon?

- De Adam Katmon is eigenlijk de bezielende kracht van de mens. Hij is in feite identiek met de rode Adam waar ik zo even van sprak. Alleen is de Adam Katmon een kabalistische benaming.

Dan mag ik dan nu gaan sluiten en dat wil ik dan graag op deze wijze doen. We hebben nu gesproken over kracht en geest en al die dingen. Een mens is al heel gauw geneigd om te zeggen; nou ja, het is nu wel aardig, maar het is eigenlijk bijgeloof en wat heb je er aan. We hebben allen, of we willen of niet, ergens een gevoel van verbondenheid met het andere. En de meeste mensen lopen daarvoor weg en toch kun je die kracht altijd terug vinden. De mens heeft daarvoor zijn eigen methode. Hij heeft daarvoor b.v. het gebed en ik heb vóór de pauze een incantatie aangehaald. Waar het daarbij op aan komt vrienden, dat is dat wij begrijpen welk rithme ons beheerst. Natuurlijk, de kracht rond ons is in de eerste plaats de kracht van de zonnelogos. Dat is uw stoffelijke milieu. Maar wanneer wij in ons een kracht hebben, die met de zonnelogos harmonisch kan zijn en die

gelijktijdig in staat is in ons innerlijk verder te zoeken, dóór het duister, van waaruit het licht geboren werd, naar de kern, naar God. Dan kunnen we daar uitdrukking aan geven, alleen wanneer we ons eigen wezen met overgave daar in op laten gaan. En dat is helemaal geen kwestie van plechtigheid, dat zeg ik er maar direct bij. Want je hebt mensen, die een zekere plechtigheid in de plaats van gevoel stellen, dat is helemaal niet waar. Nee, dat is het beleven. U moet volledig ópgaan en geloven in hetgeen je doet en zegt, En dan krijgen we die band, of het nu bijgeloof is of niet, als een bijzondere kracht, als een bijzondere beleving, waaruit we kunnen putten.

En nu zult u het wel gek vinden, dat ik daar vanavond mee wil besluiten. Ik ben geen predikant, maar ik zou u toch iets vóór willen leggen, in deze geest. Mijn poging om datgene wat op het ogenblik de meesters op aarde doen, dat wat die lichtende kracht op aarde is, uitdrukken in overeenstemming met mijn aanvoelen met mijn persoonlijke harmonie.

Dan zou ik dat zo willen doen:

Ik leef in de naam van de Almachtige God.

Ik leef uit de kracht van de Almachtige God.

Het licht dat mij beroert is geschapen door de Almachtige God.

En ik aanvaard Zijn gave in dankbaarheid.

Levend Licht en levende Kracht zijn Zijn gaven,

Moge Hij mij de wijsheid geven om Zijn gaven uit te dragen over de wereld,

Volgens Zijn Kracht en Wil, volgens Zijn Wet en Leven,

Opdat Hij, de Grote, die ik niet ken, geuit door de vele krachten die ik leer erkennen,

Mij moge voeren tot een eenheid met Zijn Wezen,

Waarin ik niet gescheiden ben van Hem of enige Kracht ter wereld die bestaat.

Uit God is mijn weten, uit Hem is mijn denken, uit Hem is mijn leven.

Moge Hij mij nemen als de lichtende Vlam waarin Hij zich openbaart.

Moge de kracht van de lichtende zon deel van mijn wezen zijn,

Opdat ik als de zon en haar broeders en zusters moge openbaren
Zijn Licht door alle tijden

Ik dank de Schepper die ik niet ken, voor Zijn gaven die ik erkennen mag.

Laat mij schenken om wille van wat ik verkregen heb,

Laat mij volbrengen om wille van de kracht die Gij mij geeft,

Laat mij voleinden, opdat de voleinding zij de dankbare erkenning van Uw Volmaaktheid.

Dat is mijn gebed. Ik weet niet eens of het een gebed is. Maar wanneer ik zo filosofeer of denk, dan voel ik God met mij.

Ik ben overtuigd, dat ook gij dit kunt gevoelen. Wanneer ge denkt aan alle krachten van de zon, wanneer ge denkt aan de meesters van deze dagen en het Licht van deze dagen, vrienden durf dan eens een keer op uw manier zo voor uzelf eenvoudig te zeggen wat ge denkt en gelooft en dan zult u zien, dat het lichtende teken van de Lichtende Kracht met ons is en zich aan ons openbaart in alle tijden.

Goeden avond.

x Goeden avond.